

P. VERGILI MARONIS

at chorus aequalis Dryadum clamore supremos 460
 impleuit montis; flerunt Rhodopeiae arces
 altaque Pangaea et Rhesi Mauortia tellus
 atque Getae atque Hebrus et Actias Orithyia.
 ipse caua solans aegrum testudine amorem
 te, dulcis coniunx, te solo in litore secum, 465
 te ueniente die, te decedente canebat.
 Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis,
 et caligantem nigra formidine lucum
 ingressus, Manisque adiit regemque tremendum
 nesciaque humanis precibus mansuescere corda. 470
 at cantu commotae Erebi de sedibus imis
 umbrae ibant tenues simulacraque luce carentum,
 quam multa in foliis auium se milia condunt,
 Vesper ubi aut hibernus agit de montibus imber,
 matres atque uiri defunctaque corpora uita 475
 magnanimum heroum, pueri innuptaeque puellae,
 impositique rogis iuuenes ante ora parentum,
 quos circum limus niger et deformis harundo
 Cocyti tardaue palus inamabilis unda
 alligat et nouies Styx interfusa coeracet. 480
 quin ipsae stupuere domus atque intima Leti
 Tartara caeruleosque implexae crinibus anguis
 Eumenides, tenuitque inhians tria Cerberus ora,
 atque Ixionii uento rota constitit orbis.
 iamque pedem referens casus euaserat omnis, 485
 redditaque Eurydice superas ueniebat ad auras
 pone sequens (namque hanc dederat Proserpina legem),
 cum subita incautum dementia cepit amantem,
 ignoscenda quidem, scirent si ignoscere Manes:
 restitit, Eurydicenque suam iam luce sub ipsa 490